

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

42/2009

Modlitebna CASD - Londýnská 30 - praha 2 - Vinohrady

CÍRKEV ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

14. listopadu 2009

9.30 - 10.30

Sobotní škola

Společná píseň a modlitba
Sobotní škola v jedné třídě
R. Řehák: „Judaismus versus křesťanství“
Společná píseň a modlitba

10.30 - 10.45

Přestávka

10.45 - 12.00

Bohoslužba vděčnosti

Uvádí Jonczy M.

Společná píseň č. 30
Sborová oznámení
Společná píseň č. 11
Přímluvná modlitba / Moravec A.
Píseň pěveckého sboru
Čtení z Bible – Nehemiáš 1,1-4 / Haluzová H.
Modlitba před kázáním / Chytrý T.

Kázání – Kašlík D.
„Muž činu“

Hudební ztišení / Kantorová Ž.
Sbírka pro sbor
Společná píseň č. 244
Modlitba / Kašlík D.
Společná píseň č. 280

14.00

Odpolední bohoslužba

- kázat bude bratr Hampacher

Prosíme všechny o vypnutí mobilních telefonů během bohoslužby.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

- 1 Dnes dopoledne nám kázáním Božího slova poslouží bratr Dan Kašík, student čtvrtého ročníku teologického semináře, který byl k nám vyslán na svou sborovou praxi. Bratra i jeho manželku tímto mezi námi srdečně vítáme a přejeme mu k jeho službě Boží požehnání.
- 2 Sboroví zpěváci se sejdou 15 minut po skončení bohoslužby.
- 3 Odpoledne od 14,00 bude kázat bratr Hampacher.
- 4 Příští sobotou začíná celosvětový modlitební týden naší církve. Při dopolední bohoslužbě nám kázáním inspirovaným první přednáškou modlitebního týdne poslouží náš kazatel Radek Jonczy. Modlitební setkání v týdnu jsou plánovaná na neděli 22. listopadu od 17,00, a středu a pátek od 18,00 hodin. Prosíme, pamatujte na ně při svém plánování. Chceme se jako sbor společně modlit a s naším Pánem i spolu navzájem sdílet všechny své radosti i starosti.
- 5 Příští sobotu se po dopolední bohoslužbě sejdeme ke společnému stolování AGAPE s následným vzpomínkovým programem na letošní letní prázdniny.
- 6 Zveme vás na přednášky s tématem „Zvládáme svobodu?“. Budou zahájeny v úterý 17. listopadu v 18,30 v malém sále našeho společenského centra bohoslužbou vděčnosti za darovanou svobodu a budou pokračovat vždy v úterý v 18,30 až do 15. prosince. Pozvánky na tuto akci jsou k dispozici ve foyeru. Přemýšlejme o tom, koho bychom mohli pozvat, a modleme se za přednášející i za ty, kteří jejich poselství budou naslouchat.
- 7 Příští víkend se v Kroměříži uskuteční setkání laických evangelistů, kteří se budou chtít podílet na vyučování svých přátel prostřednictvím materiálů „Světlem Bible“. Prosíme ty, kteří by se ještě chtěli akce zúčastnit, aby se po skončení dopolední bohoslužby přihlásili u bratra Vladimíra Kloudy.

KÁZÁNÍ BR. MIKULÁŠE PAVLÍKA ZE SOBOTY 7. LISTOPADU 2009. OSTÁVAME PÚTNIKMI

Milé sestry a bratia, vážení hostia,

pred rokom a pol som bol zhodou okolností prítomný na prvej sobotnej bohoslužbe vo vašom prepožičanom zbore v Ječnej ulici a pozorne počúval kázanie vášho kazateľa Radka Jonczyho. Vtedy kázal o Mojžišovom prianí vidieť Hospodinovu tvár a jeho kázanie sa končilo otázkami, ktoré si kládol, keď zostal sám v tichu opusteného zboru Vinohrady: Ako to bude ďalej? Aká bude naša budúcnosť? Budeš Hospodine s nami? Ako to v exile zvládneme? Kedy sa vrátíme? Dodrží stavebná firma termíny?... Niektoré z týchto otázok si Mojžiš možno kládol, čo sa týka tej poslednej, mám tam maličkú pochybnosť...

Dnes sú mnohé z týchto otázok zodpovedané. Exil je za vami, prišli ste do vynovených, krásnych priestorov, občas sa možno vyskytnú ešte drobné nedostatky, ktoré sa postupne vychytávajú, ale určite ste za nové priestory vdšní. Znamená to, že sa môžete pohodlne usadiť a užívať si bohoslužbu? Že ste vrátili späť do „zasľúbenej zeme“ vlastného zboru a vaše putovanie sa navždy skončilo?

Pri hľadaní odpovede na túto otázku by som rád nadviazal na tému, ktorou sa váš kazateľ lúčil pred vyše rokom s týmito priestormi.

Numeri 9,15-23

Znovu sa ocitáme na púšti. Tisícky Izraelcov obdivujú nádheru novopostaveného svätostánku, ktorý je v noci zakrytý ohnivou žiarou a cez deň oblačným stĺpom. Ohnivý a oblačný stĺp však neslúžia ako estetický doplnok architektonickej precíznosti svätostánku.

Oblak slúžil ako výzva – ak sa zodvihol – vyzýval Izraelcov, aby si pobalili svoje veci a vydali sa na cestu – niekedy aj uprostred noci. Keď ostal nad príbytkom, ostávali v tábore, či to bol deň, dva alebo mesiac. To je zmysel biblického oddielu, ktorý sme čítali. Na prvý pohľad ale zaujme to ustavične sa opakujúce: na pokyn Hospodinov (hebr. al pi Adonaj). Ak som dobre počítal, väzba sa v texte opakuje najmenej deväťkrát. Doslova znamená „podľa výroku Hospodina“ alebo „podľa Hospodina“ bez nejakého akustického efektu, nebolo počuť nijaký

Boží hlas, pretože verš pokračuje o tom, že ich pohyb určoval oblak, ktorý stál alebo sa pohyboval.

Prečo sa tak často opakuje výraz „na pokyn Hospodinov“? Keby sa podobný text dostal na stôl jazykovému korektorovi, vyškrtnal by z neho všetky zbytočne opakované slová a slovné väzby. Biblický pisateľ však opakovane zdôrazňuje, že Izraelci sa vydávali na cestu a utáborili sa „na pokyn Hospodinov“. Nie je to náhoda. Chce pripomenúť niečo dôležité a zásadné. Podmienkou úspešného putovania je poslušnosť Hospodinu. O tom, kedy vyrazíme, aká dlhá bude naša trasa, kedy a kde bude jej koniec neurčujeme my ľudia podľa našich predstáv, podľa našej kondície, podľa toho, kedy sa nám chce a kedy sme už unavení. Pokyn na cestu a na jej ukončenie vydáva Hospodin.

Predstavte si Izraelcov, ktorí si pri pohľade na zdvihnutý oblak nad táborom začnú baliť svoj skromný majetok a vydávajú sa na cestu. Po celodennom putovaní v horúčave púšte majú len jediné pranie: aby si mohli odpočinúť. Možno sa v duchu modlia: „Hospodine, nech sa ten oblak aspoň na chvíľu zastaví. Potrebujem si doplniť zásoby vody, na nohách sa nám začínajú tvoriť pl'uzgiere.“ Napriek všetkým útrapám Pán Boh akoby ich nepočul a nebral ohľad na ich túžbu odpočinúť si. Keď sa s tým zmieria, prekonajú krízu a chytia druhý dych, vtedy sa oblak zastaví a určí miesto, kde budú táboriť. Nikto však nevie ako dlho a či ich práve v čase najsladšieho spánku nezobudí prenikavý hlas trúby, ktorý nemilosrdne pripomína, že sa treba znovu vydať na ďalekú cestu.

To je ten Boh, ktorý mi chce dobré? Ako to, že neberie do úvahy moju bolesť a únavu? Prečo rozhoduje tak svojvoľne? Rozumie vôbec, ako sa cítim? Aj takto sa mohli pýtať Izraelci na púšti a ja ich otázkam rozumiem. Nie je ľahké byť pútnikom...

Aj nám Pán Boh – či už ako jednotlivcom alebo aj zboru či cirkvi niekedy zasiahne do života nepredvídane a bez výstrahy nás posieľa tam, kam sa nám príliš nechce. Vydáme sa na cestu, ale zdá sa nám, že sme na nej už príliš dlho. Túžime po tom usadiť sa a nájsť oázu pokoja, ale tej pred nami niet. Nie je ľahké byť pútnikom...

Putovanie je však súčasťou Božej výchovy. Občas možno bolí, v konečnom dôsledku však prináša požehnanie. Učí nás závisieť vo všetkom od Božích plánov, učí nás, že je dôležité byť citlivý „na pokyn Hospodinov“, že každá udalosť v živote zboru či cirkvi – už či na prvý pohľad príjemná či bolestná – nám ukazuje, že ešte nenastal čas usadiť sa. Že ani postavenie či návrat do rekonštruovanej modlitebne nie je cieľom života zboru, inými slovami nášho zborového

putovania. Aj naďalej ostávame pútnikmi... Aj naďalej potrebujeme byť citliví na Boží hlas a pýtať sa: Pane, akou cestou chceš, aby sme ako zbor putovali? Aký plán máš pre nás? Kedy sa máme na chvíľu zastaviť a premýšľať o zmysle nášho putovania, a kedy zase vyraziť s novou dôverou a odhodlaním na cestu?

Na pokyn Hospodinov putujeme, na pokyn Hospodinov sa občas zastavíme a odpočinieme si. Ale naďalej ostávame pútnikmi... Nech vám to pripomína aj nástenná maľba vo foier vášho zboru.

Keď sa už Izraelci na ceste z Egypta dostali do zasľúbenej zeme a usadili sa tam, mali za povinnosť na tri výročné sviatky putovať do Jeruzalema. Možno aj ako pripomienku putovania z Egypta do zasľúbenej zeme. Nikdy nemali zabudnúť, že aj keď sa ocitli v zasľúbenej krajine, ich skutočný domov nie je ohraničený vlastným dvorom, poľom či vinicou.

Už ich však neviedol oblačný a ani ohnivý stĺp, pretože poznali cieľ svojej cesty – jeruzalemský chrám. Neputovali do zasľúbenej zeme, ale do chrámu, do Hospodinovej blízkosti. Samotná púť bola súčasťou bohoslužby Hospodinovi. Svedčia o tom pútnické žalmické piesne, ktoré sa zachovali ako spomienka na putovanie do Jeruzalema. Tretia z nich, vyjadrená v Žalme 122, je pieseň radosti z Hospodinovho chrámu: „Radoval som sa, keď mi hovorili: Poďme do domu Hospodinovho.“ Putovanie môže byť radostné, ak je naplnené očakávaním, že na konci mojej cesty stretnem niekoho, kto je mi blízky, koho mám rád a kto má naopak rád mňa. Je radostné putovať v očakávaní spoločnej bohoslužby. Je dobré mať miesto, kde môžeme prežiť Božiu blízkosť viac než kdekoľvek inde. Hoci žalmista vyjadruje svoje pocity radosti najprv v jednotnom čísle: „Radoval som sa...“ ďalšia veta už zaznieva v čísle množnom: „Poďme do domu Hospodinovho.“ Je to pozvanie spolupútnikov, nie rozkaz vyššej autority: „Choď do domu Hospodinovho.“ Bohoslužba nesmie byť nikdy vynútená, na bohoslužbu sa pozýva slovom: „Poďme.“

Áno, je dobré mať miesto, kde prebieha bohoslužba Božieho ľudu a je dobré, ak nás niekto do Božej blízkosti pozýva – „Poďme.“ Radosť z Božej blízkosti, ktorú prežívame spoločne je dvojnásobná radosť.

Aj keď ostávame pútnikmi, je to Božia milosť, že sa môžeme zastaviť v jeho chráme, prísť do jeho prítomnosti spolu s ďalšími spolupútnikmi, zastaviť sa na chvíľu a odpočinúť si. Som vďačný, že aj členovia a návštevníci zboru Vinohrady majú také miesto. Boží dom, kde sa môžu zastaviť a prežiť radosť z Božej prítomnosti, z jeho odpustenia a milosti.

Vo svete existuje viac než 300 000 zborov Cirkvi adventistov, ktoré nemajú svoju modlitebňu. O to viac by sme si mali vážiť, že také miesto máme. Aj za to patrí nášmu Bohu vďaka.

Svätý Gregor Veľký v jednom svojom kázaní o jeruzalemskom chráme ako symbolu cirkvi napísal: „V celej stavbe jeden kameň podopiera druhý, pretože kamene sa kladú jeden na druhý, a ten, kto podopiera druhého, sa zároveň opiera o niekoho iného. Práve takýmto spôsobom aj v cirkvi je každý tým, kto podopiera a zároveň tým, koho podopierajú iní. Tí, ktorí sú najbližšie pri sebe, sa striedavo navzájom podopierajú, a tak sa prostredníctvom nich týči do výšky budova bratskej lásky.“

Sestry a bratia, rád by som pri dnešnej slávnosti vyjadril svoje prianie pre tento zbor ako modlitbu, ktorú chcem teraz za nás všetkých predložiť nášmu Bohu:

„Pane, prosím za sestry a bratov v tomto zbore, ale aj za všetkých, ktorí prekrôčia jeho prah, ktorí budú návštevníkmi tvojho domu. Prosím, aby nezabudli, že ostávame pútnikmi, aj keď máme svoj zbor, svoj chrám ako miesto spoločnej bohoslužby. Prosím, aby boli citliví a poslušní tvojmu hlasu, podobne ako Izraelci, keď sa na tvoj pokyn vydávali na cestu. Prosím, aby mali radosť zo spoločnej bohoslužby, ako pútnici, ktorí sa nevedeli dočkať, kedy v spoločenstve tvojho ľudu ti budú môcť poďakovať za všetko, čo si pre nich vykonal. Nech sa navzájom podopierajú, majú sa radi a nech dokážu aj iných pozvať do tvojej blízkosti slovami: Poďme do domu Hospodinovho.“ Amen.

Pozvánka na koncert

Srdečne zveme Vás i Vaše priateľov
na recitál

Jany Vonáškové – Novákové (housle)

a
Petra Nováka (klavír)

do žižkovského Atria v Praze
dne 19. 11. 2009 v 19. 30 hodín.

Na program zazní diela W. A. Mozarta,
K. Pexidra, K. Janovického a L. Sluky.

VZPOMÍNKA NA ČESKOU PRINCEZNU Z RODU PŘEMYSLOVCŮ - ANEŽKU

V tomto týdnu 13.listopadu 2009 jsme si připomněli 10.výročí kanonizace nejmladší dcery velkého českého krále Přemysla I. Otakara, jménem Anežka. Byla nejmladší z celkem devíti dětí Přemysla (měla 4 bratry a 4 sestry). Její jméno znamená ctnostná nebo čistá. Narodila se v roce 1211. Jako tříletá byla zasnoubena polskému knížeti Boleslavovi, který nebyl o moc starší. Proto odjela se svojí desetiletou sestrou Aničkou za svým snoubencem do polské Třebnice, kde byly děti dány na výchovu do cisterciáckého kláštera. Tam pobyla 3 roky, když její dětský ženich v roce 1217 zemřel. Již jako šestiletá byla prý neobyčejně spanilou dívčinou. Malá princezna po svém návratu putovala opět do kláštera, tentokrát v Doksanech. Tady se naučila psát, číst a seznámila se s Písmem svatým - Biblí. V osmi letech již byla velmi krásná, jak ji popisuje Vladislav Vančura a za touto viditelnou krásou se skrývala krása vnitřní, což ji činilo ještě krásnější. Proto byla vybrána jako snoubenka císařova syna Jindřicha a byla mu zasnoubena v roce 1219. Kdyby se skutečně vzali, byla by naše princezna císařovnou. O to také tatínkovi zejména šlo a proto stanovil její věno v závratné výši 30 000 hřiven stříbra. Za tímto účelem byla dána na dvorskou výchovu k rakouskému vévodovi Leopoldovi. Anežka uvykla představě, že se vdá a bude císařovnou. Její společníci zde byla Markéta, stejně stará dcera jmenovaného rakouského vévody. Dívky se spřátelily, vždyť zde spolu žily 6 let a sdílely vše společně a nakonec i stejnou naději. Ptáte se, jak je to možné? Markétin tatínek totiž byl náramný intrikán. Zmařil u císařského dvora Anežčinu naději a přesvědčil patnáctiletého Jindřicha, že Anežku nechce. Koho myslíte, že si nakonec vzal? Dceru čiperného vévody, Markétu. Oklamaná Anežka se opět vydala domů. Následovala válka mezi Přemyslem I. Otakarem a vévodou Leopoldem, při které došlo ke zpusťování celé Moravy. Nyní projevil o Anežku zájem sám anglický král Plantagenet. Také sám Jindřichův tatínek, císař Friedrich, projevil o Anežku zájem. Česká princezna se tak mohla podruhé a nyní ihned stát císařovnou. Ale ta již všechny nápadníky odmítla. V té době po roce 1230 byl již českým králem její o 6 let starší bratr Václav; ten ji miloval nadevše a proto jí nechal zcela volné rozhodování. Anežce bylo 19 let. Podle příkladu své sestřenice Alžběty založila 20tiletá Anežka spolu se svojí maminkou, královnou Konstancií, špitál u kostela sv. Haštala. Dále zahájila výstavbu špitálů po celé české zemi. Citujme alespoň Stříbro, Most, Cheb, Klatovy. V té době to bylo zcela bezkonkurenční sociální

dílo. V dalším roce, tj. 1232, založila Anežka dva kláštery a to klášter sv. Kláry pro ženskou řeholi a sv. Františka pro Menší bratry. A dříve zmiňované věno v celém rozsahu věnovala na jejich výstavbu. A tak z Burgund přicházejí cisterciáští stavitelé a Praha hledí na nový sloh - rannou Francouzskou gotiku! Díky Bohu vidíme v Anežském areálu tuto gotiku ještě dnes i my. Z Itálie přišlo 5 řeholnic z Assisi a k nim se přidalo 7 dívek ze vznešených rodů českého království. Anežka se zde ve svých 23 letech, tj. v roce 1234, stala abatyší. Obratem se této hodnosti však vzdala a až do své smrti se zvala starší sestrou. Ve prospěch kláštera se opět vzdala veškerého svého movitého i nemovitého majetku. Anežka však chtěla více - založit první český církevní řád. Velice pilně si v této věci dopisovala se sv. Klárou. Klára byla první abatyší ženského řádu františkánek, založeného sv. Františkem z Assisi. Tyto dívky si po její smrti říkaly klarisky, žily velmi skromně, chodily bosky, nejedly vůbec maso a nevlastnily žádný majetek. Klára byla dlouhá léta Anežčinou přítelkyní. Posléze se Anežce podařilo založit Bratrstvo červeného kříže s červenou hvězdou, což byl základ konečně uznaného nového řádu Křížovníků s červenou hvězdou, dodnes existujícího jediného českého řádu a jediného světového řádu založeného ženou. Nový církevní řád dostal už tehdy dnešní místo u pravé paty Karlova mostu, tehdy ovšem mostu Juditina. Roku 1248 ve svém klášteře smířila povstalého syna Přemysla proti svému otci Václavovi. Po nešťastné bitvě na Moravském poli v roce 1278 stal se Anežčin klášter útočištěm žen královské rodiny. V nastalé době hrůz za Braniborů v Čechách zůstal Anežčin klášter symbolem české nezávislosti a pomoci každému potřebnému! Česká princezna, nyní 70letá, stála zde nepokořeně jako pečeť práva proti cizím uchvatitelům! Čtyřicet šest let byla představenou kláštera. Zemřela uprostřed hladomoru a běd 2. března 1282 vyčerpáním a hladem. Dne 12. 11. 1989 byla Anežka česká svatořečena v chrámu sv. Petra ve Vatikánu, což bylo 13. 11. 1989 vyhlášeno v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. A právě tento den se stal dnem její úcty.

Anežka je spolu s Ludmilou, Václavem, Vojtěchem, Prokopem, ale i Zdislavou patronkou a ochránkyní české země. A tak se stala Anežka Přemyslovna, dívka gotická, občankou nekonečna, jak ji nazval ve své oslavné básni Jan Zahradníček. Neboť přestože nás dělí v časném a viditelném světě 727 let, je Anežka díky našemu společnému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu naší sestrou!

Za váš zájem o českou historii děkuji Jana a Slávek Linhartovi.

Londýnská 30
120 00 Praha 2
tel.: 241 471 939
fax: 244 471 863
e-mail: unie@casd.cz
IČO 00445193

Přečíst ve sborech v sobotu 14. listopadu a 21. listopadu 2009

Modlitební týden 2009

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“ Zj 14,6

Milé sestry, milí bratři a přátelé,

je pro nás velikou předností, že i letos můžeme v rámci modlitebního týdne plánovat v našich sborech pravidelná setkání nad studiem Božího slova, při společných modlitbách a četbou modlitebních přednášek. Naše církev se po celém světě bude scházet k modlitebním setkáním v týdnu 21. – 28. listopadu.

Tématem modlitebního týdne je „Poselství naděje.“ Je v ní vyjádřeno radostné očekávání návratu našeho Spasitele jako Krále vesmíru. Přednášky pojednávají o trojandělském poselství, kde je zdůrazněna potřeba zvěstování věčného evangelia celému světu a každému člověku. Z pohledu věčného evangelia je soud dobrou zprávou, protože přináší nabídku vysvobození a záchrany. V ní přichází i nový rozměr bohoslužby, který není pouze záležitostí bohoslužebného setkání, ale zasahuje a proměňuje celý život člověka. Prožíváním evangelia nás Pán Bůh připravuje k tomu, abychom měli potřebu zvěstovat lidem dobrou zprávu o záchraně v Kristu a ve službě potřebným být svědkem Boží péče a lásky.

Zahraniční evangelizační projekty můžeme podpořit sbírkou modlitebního týdne, která se bude konat v sobotu 28. listopadu.

Přejeme Vám Boží požehnání, radost nad studiem Božího slova i ze vzájemného společenství, které můžeme prožít při modlitebních setkáních.

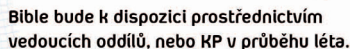
Peter Čík
tajemník

Mikuláš Pavlík
předseda

Edvard Miškej
hospodář

pro pathfindery

-

Jak zvládáme **SVOBODU?**

diskuzní večery s odborníky v kavárně Na Londýnské
vždy v úterý od 18:30

17. 11. 2009

VÁŽÍME SI JEŠTĚ SVOBODY?

Bohoslužba vděčnosti
s duchovním R. Jonczym

24. 11. 2009

CO JE A NENÍ SVOBODA?

O fenoménu svobody
s etikem J. Trojanem

1. 12. 2009

JE DEMOKRACIE ZÁRUKOU SVOBODY?

O svobodě
s psychologem J. Krivohlavým

8. 12. 2009

SVOBODA NAPŘÍČ KULTURAMI?

O svobodě náboženství
s religionistou M. Chadimou

15. 12. 2009

SVOBODA – UTOPIE, NEBO SKUTEČNOST?

O svobodě v pojetí Bible
s teologem J. Lukešem

KDE: KAVÁRNA NA LONDÝNSKÉ, Londýnská 30, Praha 2 – Vinohrady

Pořádá: SPOLEČENSKÉ CENTRUM LONDÝNSKÁ 30, www.londynska30.cz

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU

STARŠÍ SBORU pro mládež

STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov

STARŠÍ SBORU pro střední generaci a seniory

KAZATEL SBORU VINOHRADY

J. Králová

Csaba Čák

V. Klouda

J. Králová

R. Jonczy

732 780 561

604 981 263

724 607 200

732 780 561

724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili.

Zasílací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu

www.casd.cz/praha-vinohrady,vinohradsky.zpravodaj@email.cz